

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil medgive hr. Jørgen Estrup, at der kan findes eksempler på værre kolonimagter; det vil jeg medgive hr. Estrup, men jeg synes, hr.

Estrup må erkende, at den tvangsdeportation af Thulebefolkningen, som fandt sted, også var en skamplet på det danske demokrati. For selv om man ganske vist gennemførte deportationen to uger før den danske grundlovsændring trådte i kraft – så vidt jeg husker forløbet – var det jo danske myndigheder, der var med til at foretage den deportation, danske myndigheder, som var ansvarlige over for dette Folketing, og også før grundloven af 1953 var regeringen ansvarlig over for dette Folketing.

Så det *var* danske, demokratisk valgte myndigheder, der havde ansvaret for de forhold og også for de forhold, der var i Island og på Færøerne i perioden før Anden Verdenskrig, og som jo førte til, at Island tog skridtet. Det skal hr. Estrup jo erindre: at Island tog skridtet, og at der ikke blev efterladt en dyb taknemlighed over for det danske styre. Det tror jeg også godt hr. Estrup ved: at i Island var det ikke med særlig varme følelser, man erindrede danskertiden, heller ikke den del af danskertiden, der lå i dette århundrede.

Men lad nu historien ligge og lad os kigge fremad. Jeg syntes bare ikke, hr. Estrups udglætning af disse ting skulle have lov til at stå helt alene.

Kim Behnke (FP):

Fremskridtspartiets ordfører, fru Kirsten Jacobsen, er optaget af anden aktivitet, så jeg skal kort redegøre for, hvad Fremskridtspartiet mener:

Det vigtigste at holde sig for øje er, at en markant ændring af forholdet mellem Danmark, Færøerne og Grønland i rigsfællesskabet kræver en dansk grundlovsændring. Og selv om vi har set og hørt interessante spekulative udtalelser, endog fra meget lærde folk ved de danske universiteter, om, at Grønland og Færøerne nærmest er at betragte som danske amtskommuner, er det nu vores opfattelse, at det selvstyre, som gradvis er givet til både Grønland og Færøerne, skal respekteres fuldt ud.

Derfor er det også vores opfattelse, at inden for den gældende grundlov skal både Færøerne og Grønland have så meget selvstyre, så meget selvbestemmelse, som grundloven rækker til, og at man skal gå længst muligt i bestræbelser-

ne for at give folkene både i Grønland og på Færøerne den frihed og den selvbestemmelse.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at overalt på Jorden skal det være folkene, der afgør, hvilket tilknytningsforhold de vil have til staterne, og derfor har vi i mange situationer set med bekymring på, at man fra stormagters side har knægtet folks og enkeltborgeres rettigheder.

Sådan er det selvfølgelig ikke i Danmark; i Danmark har vi en tradition for dialog, udbygget over de sidste mange år. Og vi har en god tradition for, at både Grønland og Færøerne er repræsenterede i det danske Folketing, hvilket betyder, at den daglige dialog kan være til stede. Men det kan ikke nytte noget at se bort fra, at der sikkert dybt både i det grønlandske og det færøske folk er et ønske om en dag at få hundrede procent selvstændighed. Og de kan måske med misundelse se på den selvstændighed, islændingene oppebærer, og drømme om, at det også bliver muligt for dem en dag.

Dér er det vigtigt for Fremskridtspartiet at få slået fast, at den selvstændighed, som man måtte ønske på Færøerne og i Grønland, ikke kun skal være en formel selvstændighed til at træffe beslutninger inden for rammer givet af Folketinget. Nej, det skal være en selvstændighed, som bliver fulgt op på den måde, at de beslutninger, der bliver truffet, må de så også selv bære ansvaret for.

Og ikke mindst når det gælder økonomisk selvstændighed, er det vigtigt, at de ikke i tide og utide skal komme rendende til Danmark og få løst deres økonomiske problemer via bevillinger fra det danske Folketing. Det må være sådan, at de fejlbeslutninger, de træffer, må de selv bære ansvaret for, lige så vel som de også selv skal høste frugten af de gode og fornuftige beslutninger.

Gennem de sidste mange år har vi konstateret, at udsigten til eller måske rettere forhåbningen om, at man en dag finder mineraler eller kulbrinter i undergrunden både i Grønland og på Færøerne er det, der hver gang kan tænde håbets lys, og vi har fået nærmest euforiske beretninger om, at canadiere har fundet for 20 mia. kr. guld i Grønland, men endnu har man ikke tjent så meget som en krone på det.

Derfor er det vores opfattelse, at man ikke skal satse de to dele af rigsfællesskabets fremtid på eventuelle forekomster af mineraler eller kulbrinter. Det må være sådan, at økonomien både i Grønland og på Færøerne kan være i balance uden de eventuelle indtægter, der måt-